

Вересень – Місяць Біблії

Місяць Вересень присвячений Церквою для застанови над значенням Біблії в нашому житті. На це, вибраний місяць вересень, бо в цьому місяці помер Св. Єронім, великий бібліст, який переклав всі книги Біблії з оригіналу єврейського й грецького на латинську мову, що тоді була вживана в Літургії Церкви.

Біблія це найславніша і найсвятіша книга, яка нині переложена практично на всі мови світу й знаходиться майже в домі кожної родини. Це "Духовна Пожива" для Церкви й для всіх людей. Вона є могутнім середником в будові кращого світу в її життєвій дорозі людей.

Біблію написали особи вибрані й покликані Богом, які писали Боже Слово під надхненням Святого Духа. Біблія об'являє Божу волю для людей; служить для всіх у провадженні життя згідно з Божим планом. Тому Біблія це "Лист Любови" Божої для людства.

Минають часи, літа, міняється все у світі, повстають і щезають різні славні імперії, багато ідей і наук старіються, але Боже Слово завжди “живе й ефективне” (Євр 4,12). Більше як історична книга, Біблія несе для людства Боже послання. Вона осуджує несправедливості, гріхи, нелюдські обставини життя багатьох, використання убогих могутніми. Біблія це також книга голошення Доброї Новини, яка приходить від Бога, який нас любить і бажає для нас тільки добра! Він це Бог який йде разом з нами, який завжди коло нас і нас заохочує до добра.

В Біблії знайдемо науку і вияснення на різні обставини й потреби нашого життя. Вона скріплює нашу віру; помагає в духовному зрості, дає силу перемагати труднощі в болях, в слабостях і радіти в Бозі... Для всіх видів і обставин нашого життя там знайдемо відповідну науку. Всі ми повинні читати, передумувати й пізнавати все більше Боже Слово звернене до всіх людей.

В дійсності, кожний місяць повинен бути місяцем Біблії; кожного дня треба читати Біблію і вона не повинна бути лише прикрасою в нашому домі, але щоденною поживою.

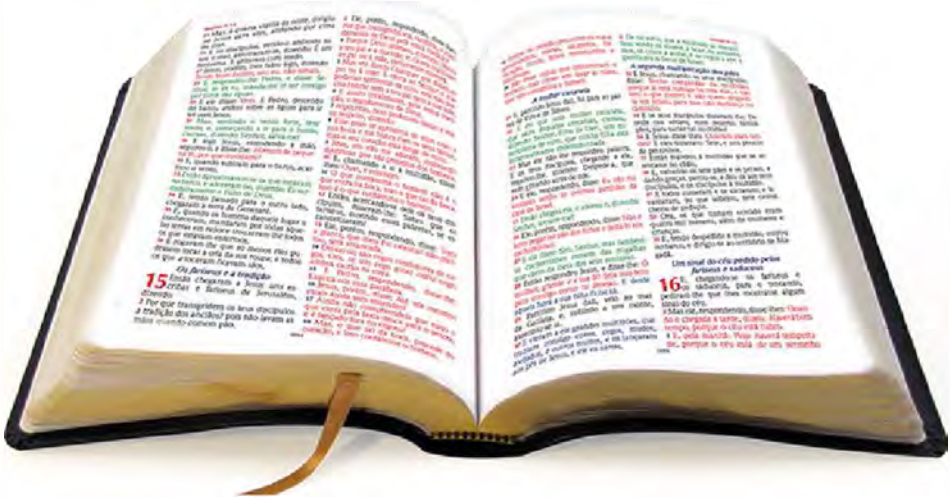
О. Т. Залуцький, ЧСВВ

Setembro mês da Bíblia

Setembro é o mês consagrado pela Igreja à Bíblia, em homenagem a São Jerônimo, um grande biblista e foi ele quem traduziu a Bíblia dos originais (hebraico e grego) para o latim, que naquela época era a língua falada no mundo e usada na liturgia da Igreja.

A Bíblia é o único livro que está traduzido em praticamente todas as línguas do mundo e que está em quase todas as casas. Serve de “alimento espiritual” para a Igreja e para as pessoas e ajuda o povo de Deus na sua caminhada em busca de construir um mundo melhor.

A Bíblia foi escrita por pessoas chamadas e escolhidas por Deus e que foram inspiradas através do Espírito Santo. Ela revela o projeto de Deus para o mundo; serve para que todos possamos crescer na fé e levar uma vida de acordo com o projeto de Deus. Por isso, ela é a grande “Carta de Amor” de Deus à Humanidade

Passaram-se os tempos, os anos, mudaram muitas coisas, impérios cresceram e caíram, tantas idéias foram superadas, mas a Palavra de Deus continua “viva e eficaz” (Hb 4,12).

Mais do que história, a Bíblia é portadora de uma mensagem. Ela denuncia e anuncia. Denuncia as injustiças, os pecados, as situações desumanas, exploração e exclusão em que vivem tantos irmãos nossos. A Bíblia é, sobretudo, um livro de anúncio. Ela proclama a boa notícia vinda de Deus: Ele nos ama e nos quer bem! Ele é o Deus que caminha conosco, que está ao nosso lado e nos dá força e coragem!

Na Bíblia encontramos textos e explicações para as diversas situações da vida. Ela ajuda a fortalecer a nossa fé; é útil na nossa formação, nos momentos de crises e dificuldades, na dor, na doença ou na alegria... Para todas as realidades encontramos textos apropriados. Todos podemos e devemos ler, estudar e conhecer a Palavra de Deus.

Na verdade, todo mês devia ser Mês da Bíblia; todo dia devia ser Dia da Bíblia. Por isso, a Bíblia não pode ser apenas um ornamento em nossa casa. A Palavra de Deus deve ser o nosso alimento de cada dia e buscar nela o sustento para a nossa vida.

Intenção Universal do A.O.

Pelas nossas paróquias, para que, animadas pelo espírito missionário, sejam lugares de comunicação da fé e testemunho de caridade.

A Igreja nasceu missionária, se desenvolveu na missão que foi iniciada pelos apóstolos, e seu trabalho missionário perdura até os dias de hoje. Porém, quando falamos em missão, imediatamente nos vem a seguinte ideia: sair do lugar onde se está, da paróquia ou comunidade local, e ir além fronteiras em algum lugar longínquo para propagar a Palavra de Deus. No entanto possuímos poucos projetos missionários dentro de nossas paróquias e comunidades, às vezes esquecemos que a missão começa ali no lugar em que vivemos. Por isso nosso olhar em relação as nossas paróquias e comunidades locais deve ir muito além do que muitas vezes pensamos e, não se deve de maneira alguma viver em uma paróquia estacionada, somente se importando com serviços de manutenção, mas ir além, buscar novos horizontes e ir ao encontro daqueles que ainda não fazem parte da comunidade, que ainda não conseguiram ver, sentir ou ter motivos para entrar em sintonia profunda com Cristo.

A paróquia forma o corpo místico de Cristo, os fiéis que a ela pertencem são portadores de Cristo, e são por isso os primeiros missionários, que são convocados a rezarem uns pelos outros para que não exista divisões, mas para que o cuidado seja igual para todos, a visitarem os

Intenção Universal do A.O.

paroquianos que já não podem mais ir à Igreja, ajudar os mais necessitados, pois a Palavra de Deus é anunciada também com nossas atitudes, o jeito como tratamos os outros, a maneira de acolher um visitante, o modo com que se corrige alguém, tudo isso é anúncio, é missão.

Somos convidados este mês a mantermos nossas comunidades como um lugar de festa, de testemunho, de amor, de perdão, e de crescimento. Cada um de nós é impelido a sair muitas vezes de uma vida sacramentalista, para uma vida autenticamente missionária e que seja permanente, claro que os sacramentos não devem ser desvinculados da missão, e vice-versa. Diz o Papa Francisco: “Hoje a sensação de abandono e solidão é muito grande”, sejamos então nós com nossos irmãos na comunidade transmissores de graça e alegria, sejamos uma igreja que faz companhia e anuncia, que vive a caridade e pratica a caridade, vejamos o que precisamos abandonar, e a que atitudes assumir para uma vida missionária em nossas paróquias, dessa forma podemos dizer: “O Espírito do Senhor está sobre mim, pois Ele me consagrou com a unção para evangelizar”. (Lc 4, 18) Amém!

Diác. Estefano Wonsik, OSBM

Універсальне намірєння Д.М.

За наші парафії, щоб оживлені, були місцем передання віри й прикладом любови.

Церква по своєму сутті народилася місіонерською, розвинулася в місії яка була розпочата апостолами, і їхня місіонерська праця триває до нині. Але коли ми говоримо про місію, відразу приходить на думку ідея, що ми повинні покинути місце де знаходимося, парафію або місцеві громади й їхати за межі території, в якомусь віддаленому місцевину, щоб там поширити слово Боже. Але по наших парафіях мало є місіонерських проєктів, часто забуваємо що місія починається там, в тому місці, в якому ми живемо. Тому наш погляд, повинен йти за межі того, що ми часто думаємо про наших парафіях, ніяким чином не повинні ми жити тільки в парафії де нічого не діється, піклуючись обслуговуванням матеріальних речей, але йти далі, шукати нових горизонтів, шукати тих які ще не є частиною спільноти Христової, які ще не бачили, не почули і не відчули мотивів, щоб увійти в глибоку гармонію з Христом.

Універсальне намірєння А.М.

Парафія формує містичне тіло Христа, віруючі, що належать до неї є носіями Христа, і тому перші місіонери, є покликані молитися один за одного, щоб не було в громаді ніякого поділу, але щоб догляд був однаковим для всіх, є покликанні відвідувати парафіян, які через гедугу чи старість вже не можуть прийти до церкви, допомагати нужденним, бо Слово Боже є також проголошене нашим ставленням, як ми ставимося до інших, як трактуємо тих що нас відвідують, як направити когось коли це потрібно, - це все є місія.

В цьому місяці члени АМ є запрошені підтримувати наші громади, щоб були місцем радості, свідченням любови, прощенням і зростанням. Часто, кожен з нас є змушений виходити зі сакраментального до правдивого і постійного місіонерського життя. Звичайно Таїнства не повинні бути відокремлені від місії, і навпаки. Папа Франциск каже: "Сьогодні почуття занедбаності й самотності дуже велике", тому будьмо ми передачами ласки і радості для наших братів. Ми повинні бути церквою, яка родить співжиття, живе і практикує благодійності. Подивімося, що потрібно нам залишити, а які дії зробити для місіонерського життя в наших парафіях. Якщо ми це виконаємо тоді насправді зрозуміємо слова Євангелія: "Господній Дух на мені, Він послав мене нести Добру Новину" (Лк 4,18). Нехай так буде. Амінь!

Д. Стефан Вонсік, ЧСВВ

Апостольство Молитви

Біблія в житті Апостольства Молитви

Місяць Вересень присвячений для святої книги Біблії. Це нагода, щоб читати, застановлятися, студіювати Боже слово й переводити в практику все те, що Бог нам вказує. Все те це дуже важливе в житті людини. Святий Єронім, який переклав всі книги Біблії з мови єврейської і грецької на тоді вживану в Церковних богослужбах мову латинську. А щоб це діло виконати Святий Єронім присвятив 35 років життя в печерах Вифлієму, живучи строго, в покуті і на молитві. Святий Єронім говорив, що хто не читає Біблії, не знає Ісуса.

Для кожного християнина, а тимбільше для членів Апостольства Молитви пізнавати Боже Слово дуже важливе. В листі до Євреїв автор пише: “Бо слово - живе й діяльне, і гостріше від усякого двосічного меча: воно проходить аж до розділу душі й духа, суглобів та костяного мозку, і розрізняє чуття та думки серця (Євр 4, 12).

Ісус Христос читав і цитував Біблію в своїх навчаннях. І це вистачає для нас як заохота, щоб ми робили те саме. Словом Божим Ісус поборював спокуси диявола в пустині. Диявол тратить всяку свою силу перед словами Святого Письма. Ісус вмирав зі словами Біблії: “Мій Боже, мій Боже, чому ти мене покинув” (Пс 21,2).

Треба часто, а то й щоденно читати й вивчати Біблію; огрівати душу силою її слів; вміти її вживати в хвилинах болю, сумнівів, непокоїв, страху і т. п. В тяжких хвилинах життя, отвори Біблію й дозволюй, щоб Бог промовляв до твого серця. Слухай і говори з Богом. Це найкращий спосіб молитися. Прочитай речення або кілька речень і вдумуйся в їх значення. Заохочується тут прочитувати частину зі Святого Письма на зборах. Апостольство Молитви це братство, тобто група осіб які духовно злучені в спільних намірах, в апостолюванні через молитву й щоденне пожертвування свого життя і всіх щоденних переживань в злуці з Христом, який жертвувався за людей на хресті й щоденно жертвує себе в Безкровній Жертві Служби Божої. Щоб це здійснити члени Апостольства Молитви повинні завсіди зростати у пізнаванні Божої волі, яка наче дощ і сніг приходить з неба і не повертається туди, але зрошує землю, щоб вона родила й росила та давала насіння тому, хто її обсіває, і хліб тому, хто їсть, отак і моє слово, що виходить у мене з уст, не повертається до мене порожнім, але чинить те, що я хочу, довершує те, за чим я його вислав (Іс 55,10-11).

Apostolado da Oração

O Apostolado da Oração e a Bíblia

Mês de Setembro é dedicado à Bíblia. Um incentivo para ler, meditar, estudar a Palavra de Deus e por em prática o que Deus propõe a todos e a cada um. Sem dúvida é uma iniciativa muito salutar. São Jerônimo, que preparou uma excelente tradução da Bíblia em latim, a partir do hebraico e do grego. Para realizar essa tradução, São Jerônimo dedicou cerca de 35 anos nas grutas de Belém, vivendo uma austera vida de oração e penitência. São Jerônimo dizia que quem não conhece os Evangelhos não conhece Jesus.

Como para todo cristão assim para os membros do Apostolado da Oração conhecer a Palavra de Deus é fundamental. A Carta aos hebreus diz que “a Palavra de Deus é viva, eficaz, mais penetrante do que uma espada de dois gumes, e atinge até à divisão da alma e do corpo, das juntas e medulas, e discerne os pensamentos e intenções do coração” (Hb 4,12).

Jesus conhecia profundamente a Bíblia e a citava. Isso é o suficiente para que todos nós façamos o mesmo. O demônio não tem força diante da Palavra de Deus lançada em seu rosto; por isso, cada um de nós precisa conhecer o poder dela. Jesus morreu rezando todo o Salmo 21: “Meu Deus, meu Deus, por que me abandonaste?” (Sm 21,2).

É preciso ler e estudar a Bíblia regularmente, todos os dias; aquecer a alma com um trecho dela; e saber usá-la nos momentos de dor, dúvida, angústia, medo, etc. Abra a Palavra, deixe Deus falar em seu coração. E fale com Deus; é a maneira mais fácil de rezar. Leia-se um trecho da Bíblia nas reuniões e cada membro deveria, se não diariamente, pelo menos seguidamente dedicar um pouco do seu tempo para a leitura e meditação da Bíblia. O Apostolado da Oração é uma irmandade ou fraternidade, um grupo de pessoas que se associa em torno de interesses ou objetivos comuns, um modo de vida dedicado a fazer apostolado através de sacrifícios e de diário oferecimento da sua vida ao Coração de Jesus em união com o seu sacrifício na cruz, repetido sacramentalmente na Santa Missa. E para realizar essa oferta, os membros devem progredir sempre mais no conhecimento da vontade de Deus que de uma maneira especial adquiram através da leitura e meditação da Sagrada Escritura que: “Tal como a chuva e a neve caem do céu e para lá não voltam sem ter regado a terra, sem a ter fecundado, e feito germinar as plantas, sem dar o grão a semear e o pão a comer, assim acontece à palavra que minha boca profere: não volta sem ter produzido seu efeito, sem ter executado a minha vontade e cumprido a sua missão” (Is 55,10).

Setembro mês da Bíblia

Iniciar o encontro com uma oração ou uma música, de preferência sobre a Palavra de Deus.

Tema: Um jeito de rezar para deixar que o coração fale.

Objetivo: Apresentar um método simplificado de leitura orante da Bíblia, como opção para o aprofundamento e a oração pessoal.

Reflexão: Gente que tem intimidade com Deus cultiva com alegria seus momentos de oração. A Bíblia é um livro que nos ajuda a sentir melhor a presença de Deus em nossa vida.

Vamos aprender a rezar com a Bíblia utilizando um método muito simples e prático.

Texto bíblico: Isaias 65, 17-25 (Todos devem ter a cópia do texto).

“Pois eu vou criar novos céus, e uma nova terra; o passado já não será lembrado, já não volverá ao espírito, mas será experimentada a alegria e a felicidade eterna daquilo que vou criar. Pois vou criar uma Jerusalém destinada à alegria, e seu povo ao júbilo; Jerusalém me alegrará, e meu povo me rejubilará; doravante já não se ouvirá aí o ruído de soluços nem de gritos. Já não morrerá aí nenhum menino, nem ancião que não haja completado seus dias; será ainda jovem o que morrer aos cem anos: não atingir cem anos será uma maldição. Serão construídas casas onde habitarão, serão plantadas vinhas cujos frutos comerão. Não mais se construirá para que outro se instale; não mais se plantará para que outro se alimente. Os filhos de meu povo durarão tanto quanto as árvores, e meus eleitos gozarão do trabalho de suas mãos. Não trabalharão mais em vão, não darão mais à luz filhos voltados a uma morte repentina, porque serão a raça abençoada pelo Senhor, eles e seus descendentes. Antes mesmo que me chamem, eu lhes responderei; estarão ainda falando e já serão atendidos. O lobo e o cordeiro pastarão juntos, o leão, como um boi, se alimentará de palha, e a serpente comerá terra. Nenhum mal nem desordem alguma será cometida, em todo o meu monte santo, diz o Senhor”.

CONGREGAÇÃO MARIANA

1º passo: Leitura do texto. Alguém faz a leitura do texto bíblico. Prestar atenção às palavras e ao sentido do texto. Se não souber o significado de alguma palavra procurar no dicionário.

2º passo: Ler novamente o texto (leitura individual)

O dirigente da reunião vai refletindo junto com o grupo fazendo os questionamentos: **Você vai fazer de conta que está lá, no meio dos acontecimentos que o povo vivia quando o texto foi escrito. O povo está precisando ser animado depois da triste experiência do exílio na Babilônia. Imagine que problemas o povo enfrentava. Por exemplo: Isaias diz que todos terão direito ao fruto de seu trabalho, que as criancinhas não vão morrer antes do tempo, que quem planta poderá se alimentar do que plantou... O que deveria estar acontecendo lá para que essas coisas fossem uma esperança para o futuro? Como será o povo se sentia ao ouvir essas coisas?**

3º passo: ler e aplicar à situação de hoje.

Nessa terceira leitura você volta ao Brasil, á sua casa, à sua cidade, ao que você vê na rua, lê nos jornais, vê no noticiário. **Em que Isaias estaria pensando se o texto tivesse sido escrito hoje? Há alegria ou tristeza em nossa cidade? Quem trabalha está podendo viver bem do seu trabalho? Que tipo de “lobos e cordeiros” estão em conflito? Crianças morrem sem ter aproveitado a vida; por quê?**

Imagine que Deus e o profeta Isaias estão olhando nossa cidade. **Que sentimentos ela desperta?**

CONGREGAÇÃO MARIANA

4ª passo: ler e transformar em oração.

Colocar uma música tocada para favorecer o clima de oração.

Agora você vai ler, parando várias vezes para conversar com Deus, onde o seu coração pedir. Talvez você queira falar a Deus da esperança de dias melhores ou pedir pelos trabalhadores, pelas crianças que morrem cedo e pelas suas famílias. Pode ser que você queira pedir perdão, porque também às vezes se comporta como “lobo” e usa de violência não se importando o suficiente com o sofrimento que vê. Também peça a Deus a graça para colaborar na construção desta “nova terra”. Não tente rezar bonito, seja sincero. Lembre que Deus nos conhece e nos ama exatamente como somos.

Conclua a oração agradecendo a Deus pela sua presença amorosa em sua vida...

Esses quatro passos são uma das muitas maneiras de ir criando uma boa intimidade com a Bíblia e com deus. Se você gostar de rezar desse jeito, pode usar o mesmo processo para outros trechos da bíblia.

Após concluir os quatro passos, abrir para a partilha. Como foi a experiência de rezar com a Bíblia? Como você se sentiu? Qual a mensagem que o texto transmite?...

Movimento Eucarístico Jovem

ENCONTRO MENSAL - MOVIMENTO EUCARISTICO JUVENIL

1. Tema: Jesus, na eucaristia, nos alimenta para a caminhada

2. Acolhida

Material: pão, suco de uva e copos de café.

3. Objetivo do Encontro

Reconhecer o valor da Eucaristia como força para a caminhada com os irmãos.

3. Oração inicial

Jesus, na Eucaristia tu és nosso alimento e nosso amigo. Queremos, com tua graça, conhecer-te e amar-te mais.

5. Partilha dos compromissos do encontro anterior

Fazer uma pequena introdução sobre a tarefa do encontro de junho, quem teve compromisso de procurar os padrinhos. Se há distanciamento, buscar o porquê.

6. A Palavra de Deus

Texto para aprofundamento do tema;

Mt: 26, 26-29 – Instituição da Eucaristia.

7. Aprofundamento do tema

Ler o texto e comentar no final, fazendo memória da primeira Eucaristia. Lembrar os benefícios e o compromisso do MEJ com a Santa Comunhão e a Divina Liturgia. Explicar os gestos de Jesus na Última Ceia.

SACRAMENTO DA EUCARISTIA

Pelo Batismo nascemos uma segunda vez, agora para a vida eterna; pela confirmação recebemos o Espírito Santo, e com Ele a missão de anunciar e testemunhar o nome de Jesus; pela confissão somos perdoados de nossos pecados, e pela EUCARISTIA somos alimentados com o Corpo e Sangue de Jesus.

Quem instituiu a Eucaristia foi Jesus, na última ceia, antes ser conde-

Movimento Eucarístico Jovem

nado e morto. Foi Ele quem, tomou o pão, abençoou-o, partiu-o e o deu a seus discípulos dizendo: “Tomai e comei, isto é meu corpo que é dado por vós”.

Depois, pegou o cálice com vinho, deu graças e deu-lhes dizendo: “Tomai e bebei, isto é o meu sangue, o sangue da nova e eterna aliança que será derramado por vocês e por todos os homens para o perdão dos pecados. Façam isto para sempre se lembrarem de mim.

A Eucaristia é um sacramento especial por que traz o próprio autor da graça: Jesus. Pela fé, nós sabemos que Jesus está presente no pão e no vinho consagrados. As coisas de Deus são tão grandes que não basta ter inteligência para compreendê-las. É preciso ter fé.

Fé é uma certeza a respeito do que não se vê. Não vemos a Jesus na hóstia consagrada, mas, pela fé, cremos que Ele ali se faz presente para ser nosso alimento, nosso consolo, nossa força para vivermos o amor que Ele nos ensinou.

Assim como o alimento corporal serve para restaurar a força física, a Eucaristia fortalece a nossa vida espiritual, aumenta e renova a graça recebida no batismo, dá forças para que nos separemos do pecado, pois, quanto mais participarmos da vida de Cristo e quanto mais progredirmos em sua amizade, mais difícil fica permitirmos que o pecado nos afaste dele. A Eucaristia nos une profundamente com Jesus e nos ajuda a viver a missão maior que Ele nos deu: “Amai-vos uns aos outros como eu vos tenho amado” (Jo 13,34).

Assim, quem está unido a Jesus pela Eucaristia não pode viver desunido dos outros, brigando, provocando, espalhando desamor no dia-a-dia. Pois comungar é acolher, no coração e na vida, a Pessoa e os ensinamentos de Jesus. Quem O acolhe, se compromete com Ele; quem O recebe como alimento espiritual, deve buscar o mesmo que Ele buscou: a vontade de Deus.

O corpo de Cristo é conservado com muito respeito, depois da Missa, no sacrário. O sacrário fica em cima do altar na igreja, com uma lâmpada vermelha, sempre acesa, para nos lembrar que Jesus está presente. Por isso, devemos ter uma atitude de respeito e gratidão ao entrarmos numa igreja. Ao entrarmos e ao sairmos da igreja, fazemos a genuflexão em sinal de respeito ao amor a Jesus. A igreja não é lugar de conversa, nem de desfile. Uma presença santa faz de nossas igrejas lugares sagrados.

Movimento Eucarístico Jovem

PARA RECEBER BEM A EUCARISTIA É PRECISO:

1. Estar em estado de graça (estar em paz com Deus, consigo e com os outros), isto é, não ter pecado grave, ter-se confessado.
2. Ter fé – acreditar que Jesus está realmente presente na hóstia consagrada.
3. Guardar jejum em sinal de respeito – não se alimentar ao menos 01 hora antes de comungar.

8. Dinâmica

Formar duplas em círculo. Oferecer pão e suco de uva para ser repartido entre todos. Cada elemento do par oferece ao outro pão ou suco e vice-versa. Conversar em dupla, sobre a sensação de saborear estes alimentos especiais e sobre as lembranças que eles evocam da Primeira Eucaristia. Abrir o círculo e fazer a ligação dos gestos feitos na dinâmica com os de Jesus na Última Ceia.

Movimento Eucarístico Jovem

9. Atividade para fixação do Tema trabalhado

Propor uma visita a Jesus no sacrário, fazendo as devidas orientações e esclarecendo dúvidas.

10. Compromissos ou tarefas para a semana

Pesquisar e anotar o versículo: Jo 6, 56, lembrando que pela Comunhão freqüente e bem preparada, o mejista cresce como discípulo e missionário. Participar da eucaristia ao menos uma vez durante a semana e partilhar algo com os mais necessitados.

11. Oração final

Evocar os sentimentos da Primeira Eucaristia: Comunhão no coração, no sacrário e na fraternidade com meu próximo renovando as preces de agradecimento pela presença de Jesus na Eucaristia, Jesus que é o alimento, amigo e nosso modelo a ser seguido.

Com estes pensamentos vamos ficar em pé e entoemos o canto em gratidão pelo sacramento da Eucaristia em nossas vidas.

1. JESUS MEU SALVADOR

O Ісусе, дорогой
(O Issusse dorohyj)

1. O Jesus, meu Salvador,
Honra e glória a Ti,
Que ficaste por amor. (2x)
Na Eucaristia.

2. Fica, pois, sempre conosco,
Ó meu Bom Senhor,
Não nos deixes nesta vida. (2x)
Sem o Teu amor.

3. Dá-nos sempre o alimento:
Deste Pão e vinho;
Corpo e Sangue do Senhor. (2x)
Da vida, o caminho.

1. O ISSUSSE DOROHEI

1. O Issusse dorohei,
Slava técht tobi,
Chtchó mij name Te zistau.
U Táini Prechatij. (2x)

2. O zistanh, zistanh mij name,
Meley Spase nach,
Ne lechai nas u tim jeti.
I u smérte tchas. (2x)

3. Pokripê nas uchih todi
Xlibom jevotá,
Chtchób utverti nam bulê
Néba vorotá. (2x)

СВ. ЗАХАРІЯ -- 5 ВЕРЕСНЯ

Пророк Захарія, священик з потомства Ітамара, сина Ааронового, мав дружину Єлисавету, яка також була з роду Ааронового. Святе Євангеліє свідчить про Захарію і Єлисавету, що вони були прикрашені всіма чеснотами, непорочно проходячи свій життєвий шлях.

Святий євангелист Лука говорить про них: "Обоє вони були праведні перед Богом, виконуючи всі заповіді і настанови Господні бездоганно" (Лк. 1, 6).

Святий Захарія, батько Предтечі, був священиком у Єрусалимі в часи царювання Ірода. Він був із денної черги Авієвої, тобто з роду Авія. Про ці черги розповідається, що Цар Давид, бачачи, що рід Аарона став дуже численним, настільки, що не було жодної можливості всім разом звершувати служіння у храмі, розділив нащадків Аарона на двадцять чотири групи, щоб вони, один за одним справляючи кожен свою чергу, звершували служби у храмі.

Одного разу Захарія, відповідно до своєї черги, служив Богу; за звичаєм священиків, потрібно було увійти до храму Господнього, і побачивши там ангела Захарію охопив страх; але посланик Божий заспокоїв його й утішив, сповістивши, що його молитва благо приємна Богові; зглянувшись на неї, Господь благословив дружину його Єлисавету, незважаючи на її старечий вік, і вона народить сина, Івана, сповненого благодаті, який своїм народженням принесе радість не тільки батькам, але й безліч людей: "Багато хто,- додав ангел,- зрадіє народженням його". Ангел сповістив Захарії також і про те, що його син буде великим перед Господом не тілом, але духом; він буде постником; і, дійсно, таке ж саме свідцтво про нього було і Самого Сина Божого: "Бо прийшов Іван Хреститель, який ні хліба не їсть, ні вина не п'є " (Лк. 7, 33). Ангел передбачив, що ще в утробі матері Іван сповниться Духом Святим і багатьох із синів Ізраїльських наверне до істинного Господа Бога; що він буде Христовим Предтечею в дусі і силі пророка Іллі і, приготує народ до прийняття Господа Спасителя.

Оскільки Захарія за розмовою з ангелом затримався у вівтарі, то народ, який був у церкві, дивувався цьому. Вийшовши до людей,

Покровитель на місяць

Захарія змушений був знаками показувати, що він онімів, тоді присутні зрозуміли, що мав він видіння.

Коли справдилось сповіщене ангелом, Єлисавета, яка раніше була неплідною, народила Івана. Ім'я це Захарія написав на поданій йому дощечці, тоді відкрилися уста Захарії й язик його розв'язався, і він почав говорити, благословлячи Бога. Сповнившись Святим Духом, він пророкував: "Благословен Господь Бог Ізраїлів, що відвідав народ

Свій і визволив його. І підніс ріг спасіння нам у домі Давида, отрока Свого, як провістив устами святих Своїх пророків, що були від віку... І ти дитя, пророком Всевишнього назвешся, бо йтимеш перед лицем Господа, щоб приготувати йому дорогу" (Лк. 1, 68-76).

Одна легенда розповідає, що коли, народився Господь наш Ісус Христос у Вифлеємі волхви, які прийшли зі сходу за видінням чудесної зірки, сповістили Іродові про новонародженого Царя. Тоді Ірод, послав у Вифлеєм воїнів, щоб вони винищили всіх дітей, наказав і убити сина Захарії, про якого багато чув. Не знайшовши того кого шукали, післані ні з чим повернулися до царя. Тоді Ірод післав до Захарії у храм наказ, щоб він віддав йому сина свого Івана. Вбивці хотіли знати де він ховає свого сина. На це Захарія відповів, що не знає де тепер знаходиться син Йоан. Тоді вбивці накинулись на Захарію і між храмом та вівтарем убили його, як був наказав їм цар.

S. Zacarias - 5 de setembro

Zacarias foi, segundo a Bíblia, um sacerdote do Templo de Jerusalém, pai de João Batista e esposo de Isabel. É um profeta Bíblico. Entretanto, é considerado pelos muçulmanos como um dos profetas no Alcorão, onde é mencionado como o protetor de Maria, mãe de Jesus (ou Isa, como é conhecido no islamismo).

De acordo com o Evangelho de Lucas, o terceiro livro do Novo Testamento da Bíblia, Zacarias e Isabel eram pessoas consideradas justas diante de Deus, "vivendo irrepreensivelmente em todos os mandamentos e preceitos do Senhor". Porém, não tinham filhos porque Isabel era estéril.

Nos tempos do rei Herodes, quando o casal já se encontrava em idade avançada, o Arcanjo Gabriel apareceu a Zacarias quando este se encontrava no templo oferecendo incenso, e anunciou que Isabel iria ter um filho e que se chamaria João.

Tendo Zacarias duvidado da promessa por causa de sua idade avançada e de sua esposa, o anjo fez com que ele ficasse mudo até o nascimento da criança.

Isabel então concebeu, tendo se ocultado das vistas das pessoas pelo tempo de cinco meses.

No sexto mês de gestação de Isabel, sua prima Maria também recebeu uma promessa através do anjo Gabriel e concebeu do Espírito Santo. Quando Ela esperava Jesus em seu ventre, foi visitar Isabel nas montanhas de Judá.

Segundo Lucas, no momento em que Maria entrou na casa de Zacarias, ao saudar sua prima, João Batista teria pulado em seu ventre e ela ficou cheia do Espírito Santo.

Quando a criança nasceu, as pessoas desejavam que o menino recebesse o nome do pai. Porém Isabel responde que o nome do filho seria João. Consultado, Zacarias confirma as palavras de Isabel escrevendo o seu nome em uma tábuca, conforme o anjo havia-lhe determinado, e naquele mesmo instante Zacarias recupera a sua fala, começando a louvar a Deus.

A partir de então, a Bíblia nada mais fala a respeito da vida de Zacarias e de Isabel, tendo Lucas se limitado a dizer que o João Batista crescia, e se robustecia em espírito, e esteve nos desertos até ao dia em que havia de revelar-se a Israel.

Contudo, a tradição do catolicismo diz que Zacarias e Isabel teriam acompanhado a educação do filho, fazendo da criança um nazareu, vindo eles a falecer em 12 d.C., quando João teria entre 18 a 19 anos de idade.

Acredita-se, segundo a tradição que, Zacarias morreu logo que Cristo nasceu, na passagem dos Santos Inocentes Mártires. Como o exército de Herodes também queria matar a João Batista, que estava escondido numa caverna nas montanhas com sua mãe Isabel, os soldados o interrogaram sobre o paradeiro da criança. Ao dizer que não sabia, Zacarias foi morto pelos soldados. Uma lenda diz, que ele foi sepultado na Grande Mesquita de Alepo, em Alepo, na Síria.

Посмертні Згадки

† Сестри Михайлини Гавдида, СНДМ

“Все на більшу славу Божу, в вірі, надії і любові”!

На вічний спомин сестри Михайлини Гавдида, СНДМ

Сестра Михайлина Гавдида, дочка Михайла Гавдида і Софії Мельник народилася 10 листопада 1926 року, в місцевості Патос Вельос, Прудентопільської області.

Була хрищена Впр. О. Вартоломеєм Сенюта, ЧСВВ, в церкві Святого Йосафата в Прудентополісі, 21 листопада 1926, ім'ям Михайлина, а її хресними батьками були Симен Скоропад і Текля Сапляк.

Батьки дуже побожні, щоденно молилися спільно в родині, неділями вели дітей на Службу Божу і навчали катехизму. Було в них семеро дітей.

Михайлина виростала в гарній родині, навчалася до другого класу у Муніципальній початковій школі. Відтак, була в інтернаті Сестер Служебниць у Прудентополісі. Сестра Рафаїла Римкевич була її вчителькою. Дуже подивляла працю Сестер, підтримувала бажання і молилася, щоби бути одною з них. Заохочена с. Партенією Дзярук, СНДМ і Впр.о.Мелетієм Камінським,ЧСВВ, вступила і розпочала кандидатуру в Згромадженні Сестер Служебниць 08.12.1042, коли вчителькою новіціату була с. Венедикта Чорній, настоятелькою с. Сильвестра Гладка а провінційною Настоятелькою с. Анатолія Текля Боднар..

03 липня 1943 року, відбувся чин облечин, під час якого прибрала собі нове ім'я с. Евфимія на знак нового життя. Перші обіти склала 03 липня 1945 року, а вічні обіти 12 липня 1951 року, коли Головною Настоятелькою Згромадження була с. Вероніка Гаргіль, а Провінційною Настоятелькою с.Теофанія Борщ. Згодом, сестра, з особистих причин, просила, щоб повернутися на хресне ім'я Михайлина.

Сестра Михайлина виконувала своє служіння у наступних

Посмертні Згадки

спільнотах Згромадження, виконуючи кухонне, шкільне, катехитичне, апостольське та домашнє служіння: Папандува, Моема, Кравейро, Есперанса, Журанда, Мамбори, Ронкадор, Каноас –Ріо Гранде до Сул, Ітайополіс – С. Катерина, Уніон да Віторія і Марцеліно в Приюті.

Старалася завжди про свою особисту освіту, вироблення до служіння, культурно, як і в духовному житті. Мала вчительський та катехитичний Курс. Була державною вчителькою, директоркою Школи Христа Царя у Кравейро - Санта Катаріна, навчала дітей катехизму, провадила Марійську Дружину, Апостолят Молитви, Євхаристійне Лицарство, приготувляла дітей та старших до першої св. Сповіді і Причастя, прикрашувала церкви. Робила це з великою любов'ю і відповідальністю. Всюди де була, залишила сліди праці, місіїності, присутності та свідчення Сестри Служебниці. Служіння місцевої Настоятелька виконала в Папандуві, Кравейро , Есперанса, Журанда, Ронкадор.

Любила малювати, рисувати, відвідувати родини, хворих і з ними провадити молитву. Побожна, молитовна, тиха, мирна, покірна, весела, задоволена, любила розповідати, співати.

Коли вже чулася ослаблена, потребуєча особливої опіки лікарів, сестер, зістала переміщена до дому «Оселя Мати Анатолія» Прудентополісі, 2016 року. 01 липня 2017 року, Господь загостив до неї і покликав її до себе, і вона відійшла з цього світу по вічну нагороду в небі у віці 91 році життя і 75 чернечого покликання.

Завчасу, сестри у Провінції стали повідомлені і старанно прибули на похоронні моління 2-го липня. Усіх сестер було 80. Прибула з Пато Бранко Сестра Сергія Рожа Гавдида з Катехиток Святої Анни, рідна сестра покійної а з нею у товаристві ще одна сестра. Родина покійної з'їхалася з різних міст та долучилася до молитви, їх було 23 особи.

Заупокійну Божественну Літургію, парастас та панахиду відправив Преосвященний Владика Кир Мирон Мазур а співслужили Впр. О. Атанасій Купіцький та о. Валмор Шеремета, обидва ЧСВВ. Допомогає співати диякон Стефан Вонсік ЧСВВ.

У своїй проповіді, Владика мав на увазі Євангеліє Неділі Святих Українського Народу "... про оздоровлення слуги сотника, тому підкреслив сильну віру сотника що спонукала Ісуса Христа оздоровити його слугу. У своїм Богупосвяченому житті покійна не раз була

Посмертні Згадки

досвічена у своїй вірі яку вона скріпляла щирою молитвою, милосердними ділами та служінням народові. Життєва школа вишколила покійну культурно і вона зуміла себе у тім оцінити і це передавати іншим.

Велика подяка Богові за Згромадження Сестер Служебниць і за щирий вклад праці покійної Сестри Михайлини для добра Церкви.“

Складаємо щиру подяку Преосв. Владиці Єпарху Кир Мирону Мазур, ЧСВВ, отцям, катехиткам Серця Христового, сестрам, рідні та всім хто долучився до молінь за нашу дорогу с. Михайлину.

Хай Господь винагородить за все її служіння, тихе, святе і покірне життя, за всі науки, за добрий приклад.

Нехай буде постійна вдяка Господу Богу за витривалість до кінця с. Михайлини Гавдида у Його службі та Непорочній Діві Марії.

Вічна їй пам'ять!

Сестри Служебниці

De que modo Maria é para a Igreja exemplo vivo de amor?

Pensemos na sua disponibilidade em relação à sua prima Isabel. Visitando-a, a Virgem Maria não lhe levou apenas uma ajuda material - também isto - mas levou-lhe Jesus, que já vivia no seu ventre. Levar Jesus àquela casa significava levar o júbilo, a alegria completa. Isabel e Zacarias estavam felizes com a gravidez, que parecia impossível na sua idade, mas é a jovem Maria que lhes leva a alegria plena, aquela que vem de Jesus e do Espírito Santo e que se manifesta na caridade gratuita, na partilha, no ajudar-se, no compreender-se. Nossa Senhora quer trazer também a nós, a todos nós, a dádiva grandiosa que é Jesus; e com Ele traz-nos o seu amor, a sua paz e a sua alegria. Assim a Igreja é como Maria: a Igreja não é uma loja, nem uma agência humanitária; a Igreja não é uma ONG, mas é enviada a levar a todos Cristo e o seu Evangelho; ela não leva a si mesma - seja ela pequena, grande, forte, ou frágil -, a Igreja leva Jesus e deve ser como Maria, quando foi visitar Isabel. O que lhe levava Maria? Jesus. A Igreja leva Jesus: este é o centro da Igreja, levar Jesus! Se, por hipótese, uma vez acontecesse que a Igreja não levasse Jesus, ela seria uma Igreja morta! A Igreja deve levar a caridade de Jesus, o amor de Jesus, a caridade de Jesus. Falamos de Maria, de Jesus. E nós? Nós que somos a Igreja? Qual é o amor que levamos aos outros? É o amor de Jesus que compartilha, perdoa e acompanha, ou então é um amor diluído, como se dilui o vinho que parece água? É um amor forte, ou frágil a ponto de seguir as simpatias, procurar a retribuição, um amor interesseiro? Outra pergunta: Jesus gosta do amor interesseiro? Não, não gosta, porque o amor deve ser gratuito, como o seu. Como são as relações nas nossas paróquias, nas nossas comunidades? Tratamo-nos como irmãos e irmãs? Ou julgamo-nos, falamos mal uns dos outros, cuidamos cada um dos próprios interesses, ou prestamos atenção uns aos outros? São perguntas de caridade!